

Arrest

nr. 302 560 van 29 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 7 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 31 januari 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 28 maart 2022 ten aanzien van verzoeker de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze luidt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten maar geboren te zijn in Peshawar (Pakistan). Uw ouders, die beiden overleden zijn, waren oorspronkelijk van Kotay (district Kuz Kunar, provincie Nangarhar) afkomstig. Uw vader stierf toen u nog erg jong was. U woonde met uw moeder, zus en broer bij uw oom M.Z.(...). Deze oom was erg wreed. Zijn kinderen mochten studeren, u en uw broer A.(...) moesten werken en konden niet naar school. U bent dan ook ongeletterd gebleven. Toen u al iets ouder was, pleegde uw moeder zelfmoord door gif te drinken. Uw zus huwde en verhuisde met haar man naar het district Surobi (Afghanistan). In Pakistan kregen jullie te maken met heel wat problemen; met name de autoriteiten toonden geen respect voor de Afghaanse vluchtelingen. U weet niet wanneer, maar uiteindelijk keerden u, uw broer en uw oom en zijn gezin ook terug naar Afghanistan, meer bepaald naar Kuz Kunar.

U wou daar aanspraak maken op de gronden die eigenlijk uw vader toebehoorden. Uw oom M.Z.(...) weigerde u die te geven en zijn oudste zoon S.(...) bedreigde u zelfs met een wapen. U en uw broer vluchtten naar het huis van uw zus in Surobi, waar u een tijd verbleef. Omdat u vreesde voor uw oom en uw neven, besloot u uit Afghanistan weg te gaan. Uw broer bleef in Surobi en vervoegde later het Afghaanse leger. Op 12 oktober 2020 kwam hij om het leven toen een mijn ontplofte.

Ergens in 2015 verliet u het land. U reisde naar Bulgarije maar werd naar Turkije teruggestuurd. U heeft daar drie of vier jaar gewerkt, alvorens via onder meer Griekenland naar België te reizen. Op 7 september 2020 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Pakistaanse proof of registration (por) kaart (kopie), uw geboorteakte (origineel), de taskara van uw vader (kopie), de taskara, de bankkaart en het militair boekje van de persoon die garant stond voor uw broer (kopie), documenten in verband met de dood van uw broer (kopie), drie foto's van uw broer tijdens zijn legerdienst.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning

van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Immers kon het CGVS doorheen uw verklaringen vaststellen dat u weigert zicht te bieden op uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Uw manifest gebrek aan medewerking bij het onderzoek blijkt al uit het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw beweerde terugkeer van Pakistan naar Afghanistan. Van dergelijke terugkeer, die u overigens vreemd genoeg in het geheel niet in de tijd kan situeren (zie verder), was tijdens uw gehoren bij de DVZ geenszins sprake. Integendeel verklaarde u daar uitdrukkelijk dat u nooit in Afghanistan hebt gewoond, en dat u toen u Pakistan verliet geen andere keuze had dan “naar hier” te komen (vragenlijst van 5 november 2020, vraag 3.5). Dit had u ook eerder al zo gezegd bij de DVZ, meer bepaald toen men daar informeerde naar uw verblijfplaatsen in de jaren voor uw vertrek. Ook toen beweerde u altijd in Peshawar te hebben gewoond. “Ik heb nooit in Afghanistan gewoond” is wat u uitdrukkelijk verklaarde tijdens dat interview (verklaring DVZ van 25 september 2019, vraag 10). Toen u voorts over uw reisweg sprak, verklaarde u Pakistan vijf of zes jaar geleden te hebben verlaten, om dan via Iran verder te reizen naar Turkije (verklaring DVZ van 25 september 2019, vraag 37). Ook toen vermeldde u geen terugkeer naar Afghanistan. Met uw tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd, antwoordt u louter dat u bij de DVZ niet heeft gezegd nooit in Afghanistan te hebben gewoond (CGVS, p.10). Dient evenwel te worden opgemerkt dat de gehoorverslagen van de DVZ duidelijk zijn en geen ruimte voor interpretatie laten.

Het is dan ook zeer merkwaardig dat u nu komt beweren dat u wel naar Afghanistan terugging. Bovendien bent u over die zozegde terugkeer zeer onduidelijk, wat opnieuw ernstig afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid. Zo kan u geenszins verduidelijken wanneer uw familie zich zou zijn gaan hervestigen in Afghanistan. U zegt dat uw net gehuwde zus en uw broer samen zijn gegaan (CGVS, p.9), al corrigeert u dat onmiddellijk en beweert u dat uw zus als eerste ging (CGVS, p.10), samen met haar echtgenoot. Dat u zich even daarvoor “vergiste” en meende dat uw broer uw zus vergezelde (CGVS, p.10), is opmerkelijk. Gevraagd wanneer uw zus naar Afghanistan verhuisde, kan u dat overigens niet preciseren (CGVS, p.9). U zegt dat zij vertrok “toen de wreedheden begonnen”, waarmee u bedoelt dat de Pakistaanse autoriteiten Afghaanse vluchtelingen lastig vielen (CGVS, p.9). Ook als het CGVS u vraagt wanneer u, uw broer en het gezin van uw oom M.Z.(...) dan zouden zijn teruggekeerd, antwoordt u dat dit was “toen de wreedheden begonnen”. Dat u in het geheel niet kan verduidelijken in welk jaar dit zou zijn geweest (CGVS, p.10), zelfs niet hoe oud u toen ongeveer moet zijn geweest (CGVS, p.14), is toch wel zeer merkwaardig en roept verdere vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid.

Verder dient te worden opgemerkt dat u ook over de duur van uw verblijf in Afghanistan zeer vage, misleidende verklaringen heeft afgelegd. Op de vraag hoelang u in Afghanistan was, antwoordt u eerst “Niet lang. Ik zei vorige keer hoelang. Nu weet ik het niet meer” (CGVS, p.10). Dit is een weinig

verhelderend antwoord. U zou eerst naar Kuz Kunar, de regio van herkomst van uw ouders, zijn gegaan, alwaar u ruzie zou hebben gekregen met uw oom en uw neven. Echter is het u geenszins bekend hoelang u daar zou zijn geweest, u weigert daar uitspraken over te doen (CGVS, p.13). Omwille van uw vrees voor uw familieleden zou u dan met uw broer naar het huis van uw zus zijn verhuisd. U stelt dat zij woonachtig is in het district Surobi, maar u weet dan weer niet in welke provincie dit is (CGVS, p.11) en bij de DVZ bleek ook al dat u niet weet in welk dorp in Surobi uw zus zou verblijven (verklaring DVZ van 25 september 2020, vraag 17). Nochtans zegt u dat u daar zou hebben gewoond, al kan u andermaal niet zeggen wanneer dit was, of hoelang u bij haar verbleef: "Dagen, weken, maanden, jaren, ik weet het niet", zo zegt u daarover (CGVS, p.11). Dergelijke verklaringen kunnen uiteraard niet ernstig worden genomen en ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid verder.

De vraagtekens bij uw verblijfplaatsen voor uw komst naar Europa worden alleen maar groter als blijkt dat de geldigheid van uw Pakistaanse vluchtelingenkaart al in 2009 verviel. Behalve de bedenking dat het opmerkelijk is dat u niet weet dat er een geldigheidsdatum vermeld wordt op dit document, en evenmin weet of de kaart al dan niet nog geldig was bij uw vertrek uit Pakistan, lijkt het ook al erg merkwaardig dat u, die als winkelier zou hebben gewerkt op een markt in Peshawar (CGVS, p.9), uw beroep mogelijks zou hebben uitgeoefend in het bezit van een vervallen verblijfsdocument. Dat de politie u stopte maar u na het zien van een ongeldig document liet gaan (CGVS, p.9), is alleszins weinig aannemelijk. Als het CGVS u vervolgens de vraag stelt of u dan mogelijks al voor de vervaldatum van deze vluchtelingenkaart naar Afghanistan terugkeerde, antwoordt u louter dat u niet zolang in Afghanistan bent geweest (CGVS, p.15), waarmee u opnieuw geen verklaring biedt voor de ongerijmdheden in uw relaas. Op geen enkel moment biedt u een duidelijk zicht op uw opeenvolgende verblijfplaatsen voor uw vertrek naar Europa.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Voorts dient ook te worden vastgesteld dat u over uw familie verklaringen heeft afgelegd die weinig aannemelijk overkomen, wat eens te meer uw bedrieglijke intenties aantoont. Zo beweert u dat uw ouders zijn overleden, maar zijn uw verklaringen over hun dood alweer weinig consistent. Over uw vader zei u bij de DVZ nog dat hij overleed tijdens de periode van de taliban (verklaring DVZ van 25 september 2020, vraag 13). Nu situeert u zijn dood later, namelijk toen u, die geboren bent in 1997, ongeveer zes of zeven jaar oud moet zijn geweest. Tot drie keer toe gevraagd wat u dan bedoelde bij de DVZ toen u het had over de periode van de taliban, geeft u nietszeggende antwoorden en zegt u dat uw "geest zwak is" (CGVS, p.5). U verklaart voorts dat uw vader stierf "omwille van de oorlog", maar u zegt "niet meer" te weten over hoe uw vader aan zijn einde kwam: over hoe de oorlog hem dan het leven kostte heeft u "geen informatie" (CGVS, p.4). Dit doet toch twifelen aan de dood van uw vader, nochtans het begin van de erfeniskwestie die u aanhaalt als vluchtmotief. Over uw moeder, die volgens uw huidige verklaringen zelfmoord zou hebben gepleegd door het innemen van gif, verklaarde u bij de DVZ nog dat u ongeveer zeven jaar oud was toen zij overleed (verklaring DVZ van 25 september 2020, vraag 13), terwijl u nu geen inschatting kan maken van uw leeftijd op het moment van haar overlijden. Wel zegt u enkele keren dat u al "groot" was op dat moment (CGVS, p.4, 5), en op de bazar werkte (CGVS, p.5), wat doet vermoeden dat u dan een stuk ouder dan zeven jaar oud moet zijn geweest. Uw verklaringen omtrent de dood van uw ouders zijn alleszins weinig coherent te noemen, wat wederom de nodige twijfels oproept bij uw verklaringen over uw achtergrond.

Wat voorts betreft uw verklaringen met betrekking tot het grondconflict dat u zou hebben gekend, merkt het CGVS op dat, zoals hierboven al werd gemotiveerd, geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in Kuz Kunar heeft verbleven, waardoor er evenmin geloof kan worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Dat u zich voor uw verzoek baseert op verzinsels, blijkt ook uit het feit dat u niet eens weet over hoeveel grond het zou gaan (CGVS, p.11) en u geen idee heeft van de waarde ervan (CGVS, p.14). Ook al ongeloofwaardig is dat u in Pakistan jarenlang zou hebben samengewoond met uw oom, maar dat jullie deze erfeniskwestie pas bij terugkeer in Afghanistan ter sprake zouden hebben gebracht (CGVS, p.13). Verwacht mag worden dat u, die blijkbaar de wens had landbouwer te worden (CGVS, p.14), dergelijke zaken voor uw terugkeer

naar Kuz Kunar zou bespreken. Verder verwondert het dat u omwille van dit conflict Afghanistan diende te verlaten, terwijl uw oudere zus en uw broer in Afghanistan zouden zijn blijven wonen. U argumenteert dat uw broer klein was, alhoewel "niet jong als een kind", maar dat u de oudere was en uw broer daarom geen betrokken partij was (CGVS, p.15). Uw argumentatie overtuigt niet, daar uit de documenten in verband met het overlijden van uw broer staat genoteerd dat uw broer op 1 hamal 1377 (21 maart 1998) geboren is (CGVS, p.7), en dus slechts twee jaar jonger dan u blijkt. Dat hij na uw vertrek uit Afghanistan nooit enig probleem kende met uw oom, relateert uw beweerde vrees opnieuw in zeer belangrijke mate.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat aan uw beweerde vrees voor uw oom en uw neven niet het minste geloof kan worden gehecht. U kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.

Uw documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Uw Pakistaanse vluchtelingenkaart en de geboorteakte kunnen aantonen dat u in Pakistan geboren bent en er heeft gewoond. Echter blijft het onduidelijk tot wanneer u daar was en legt u geen enkel document neer dat uw terugkeer naar Afghanistan zou kunnen staven. De taskara van uw vader betreft een zeer oud document. Bovendien zegt dit document niets over uw verblijfplaatsen voor uw komst naar Europa. Hetzelfde kan worden gezegd over de documenten die uw broer zouden toebehoren (drie foto's, documenten in verband met het overlijden (of "martelaarschap") van uw broer). Als het CGVS u overigens vraagt waarom al deze documenten op naam staan van O.(...), terwijl uw broer toch E.(...) zou heten, antwoordt u dat uw broer zijn naam veranderde uit vrees voor uw neven (CGVS, p.6), een vrees die echter ongeloofwaardig is gebleken. Wat er ook van zij, het feit dat uw broer het Afgaans leger zou hebben gediend, bewijst opnieuw niet dat u zelf in Afghanistan zou hebben verbleven, laat staan dat u hiermee aantoont problemen met M.Z.(...) en zijn zonen te hebben gekend. Tot slot legt u ook documenten neer die zouden toebehoren tot "de garant" van uw broer. Het betreft diens taskara, een bankkaart en een militair boekje, zaken die niets zeggen over uw eigen identiteit, herkomst of beweerde vrees. Geen van deze documenten kan uw geloofwaardigheid herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Hoewel dient te worden herhaald dat u geen duidelijk zicht wenst te bieden op uw precieze herkomst en achtergrond, kan wat de veiligheidssituatie in Afghanistan betreft het volgende worden opgemerkt.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-

economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

*Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security* van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.*

Er kan niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Allereerst gaat verzoeker in op de geloofwaardigheid van het relaas en tracht hij de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal te weerleggen. Hij volhardt dat hij naar Afghanistan terugkeerde, stelt dat het niet evident is om heden documenten van het werk van zijn vader te bemachtigen en legt uit hoe hij met een ongeldige Pakistaanse verblijfskaart als winkelier kon werken op een markt in Peshawar. Tevens gaat hij in op de bevindingen van de commissaris-generaal omtrent zijn verklaringen over het grondconflict dat hij zou hebben meegemaakt.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Verzoeker zet uiteen dat de situatie in Afghanistan sinds de machtsovername drastisch is veranderd waarna hij citeert uit verschillende rapporten die een beeld schetsen van de veiligheidssituatie in het land. Hij verwijst naar de preciaire en volatiele veiligheids- en humanitaire situatie sinds de herovering van het land door de taliban na de terugtrekking van de Amerikaanse troepen sinds 1 mei 2021. Er kan volgens hem dan ook niet meer worden gesteld dat hij zich elders in het land zou kunnen vestigen.

Verzoeker stelt verder dat de commissaris-generaal volledig naast de kwestie motiveert en totaal geen rekening heeft gehouden met zijn profiel. Hij heeft amper in Afghanistan gewoond, verblijft bijna twee jaar in België en is volledig geïntegreerd en verwesterd. Verzoeker meent dat mensen die al geruime tijd in het buitenland verblijven door de taliban worden beschouwd als verwesterd. Hij citeert vervolgens algemene landeninformatie die deze stelling moet onderbouwen. Volgens hem tonen verschillende

bronnen aan dat Afghanen die terugkeren uit het Westen door de taliban worden gezien als ongelovigen of avalligen, spionnen en verraders. Er wordt hen dus een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie toegeschreven, hetgeen volgens artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet volstaat voor een gegronde vrees voor vervolging. Er kan volgens hem geen twijfel bestaan dat hij is verwesterd en er in zijn hoofd een reëel gevaar bestaat voor onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM in het geval van terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker verwijst nog naar het schrikbewind van de taliban en de strikte toepassing van de sharia.

Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoeker het rapport *“NANSEN PROFIEL 3-21: Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van oktober 2021 (stuk 3).

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 6 maart 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een eerste aanvullende nota over waarin wordt vermeld *“betrokkene is afgevoerd van ambtswege”*. Uit het bijgevoegde uittreksel van het wachtregister geconsulteerd op 6 maart 2023 blijkt dat het enkel om een voorstel tot afvoering van ambtswege van 27 januari 2023 gaat.

Een actualisatie van het wachtregister (zie rechtsplegingsdossier) toont aan dat verzoeker weer blijkt ingeschreven in het wachtregister met vermelding van een adres. Van een effectieve afvoering van ambtswege uit de bevolkingsregisters, en derhalve een vermoeden van vertrek uit België, is geen sprake. Verzoeker getuigt dan ook van het rechtens vereiste actueel belang.

3.2. De verwerende partij maakt op 13 oktober 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een tweede aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 23 september 2022 toe en verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van 4 november 2022;
- EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023;
- EUAA *“Afghanistan: Security Situation”* van augustus 2022;
- COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022;
- EASO *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022;
- EUAA *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report *“Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van augustus 2020;
- EUAA *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van augustus 2022;
- UNAMA *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”* van juni 2023.

3.3. Ter terechtzitting legt de verwerende partij overeenkomstig voormeld artikel een derde aanvullende nota neer, waarin zij benadrukt dat de nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld ten opzichte van het land van nationaliteit. Zij verwijst hierbij via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA *“Pakistan - situation of Afghan refugees”* van mei 2022;
- EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023.

Verzoekende partij heeft hierbij geen bemerkingen.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemde-lingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep

onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijs-materiaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een opr0echte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling

5.1. Verzoeker verklaart dat hij is geboren in Peshawar, Pakistan, en de Afghaanse nationaliteit heeft. Zijn vader zou zijn gestorven toen hij nog erg jong was. Hij woonde met zijn moeder, zus en broer bij zijn oom M.Z., waar hij ongelijk zou zijn behandeld ten opzichte van zijn neven. Verzoeker verklaart daar-naast dat de autoriteiten geen respect toonden voor Afghaanse vluchtelingen. Op een gegeven moment keerden verzoeker, zijn broer en zijn oom terug naar Afghanistan, meer bepaald naar Kuz Kunar. Hij kende er problemen met zijn oom M.Z. en neven nadat hij aanspraak wilde maken op de gronden die zijn vader toebehoorden.

5.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal niet betwist dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit bezit, maar hij hecht geen geloof aan zijn voorgehouden opeenvolgende verblijfplaatsen voor zijn komst naar Europa/België alsook zijn achtergrond. Aan de vervolgingsfeiten die hem Afghanistan deden ontvluchten, wordt evenmin geloof gehecht. Om deze redenen stelt de commissaris-generaal dat verzoeker zijn nood aan bescherming niet aannemelijk maakt.

5.3. De Raad herinnert eraan dat de medewerkingsplicht in hoofde van verzoeker, die zijn oorsprong vindt in artikel 13 van voormelde richtlijn 2013/32/EU “*verplichtingen van verzoeker*”, inhoudt dat hij samenwerkt met de bevoegde autoriteiten om de elementen ter staving van zijn verzoek zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 4, lid 2 van de richtlijn 2011/95/EU, vast te stellen. Het komt verzoeker dus vooreerst toe alle nodige elementen te verschaffen die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop hij zich beroept en over te kunnen gaan tot de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Deze elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Van verzoeker mag dus redelijkerwijze worden verwacht dat hij duidelijkheid schept over zijn identiteit, achtergrond en verblijfplaatsen in en buiten Afghanistan, zowel de eerdere als laatste verblijfplaatsen voor zijn vertrek naar Europa.

In dit verband wordt beklemtoond dat het bepalen van de werkelijke streek van herkomst en verblijf van belang is wanneer deze regio de plaats is waar een verzoeker om internationale bescherming de bron van zijn vrees situeert. Het is dan immers de werkelijke regio van herkomst en verblijf in functie waarvan de vrees voor vervolging zal worden onderzocht.

Het is daarom essentieel dat verzoeker zijn herkomst uit de regio, waar hij stelt bij terugkeer te worden blootgesteld aan vervolging dan wel een risico op ernstige schade, aannemelijk maakt.

Van verzoeker mag dus worden verwacht dat hij duidelijkheid schept over zijn verschillende verblijfplaatsen, zowel de eerdere als laatste verblijfplaatsen, zodat er een duidelijk zicht is op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Deze redelijke verwachting geldt des te meer daar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting op pertinente wijze opmerkt dat blijkens het EUAA-rapport “*Pakistan - situation of Afghan refugees*” van mei 2022 blijkt dat etnische Pashtuns aan beide kanten van de grens tussen Afghanistan en Pakistan wonen.

De juridische en materiële situatie van een verzoeker om internationale bescherming kan dit echter moeilijk maken. In het geval van moeilijkheden om een overtuigend bewijs voor te leggen, zal een verzoeker, wiens Afghaanse nationaliteit niet wordt betwist, zijn werkelijke regio van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn herkomst vormen.

Het komt de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit en zijn werkelijke regio van herkomst voldoende aantoon. Indien de commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio moet gebeuren, komt het hen toe dit land of deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien de commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit land of deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere

reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoeker. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt in concreto. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot diens persoonlijk leven en onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen het persoonlijk leven en de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Indien de verzoeker verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit de regio die hij voorhoudt te zijn ontvlucht en waar hij de bron van zijn vrees situeert, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en een correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

Zoals terecht wordt geoordeeld in de bestreden beslissing, komt verzoeker geenszins tegemoet aan de op hem rustende plicht tot medewerking.

5.4. De commissaris-generaal oordeelt op uitgebreide en pertinente wijze dat verzoeker middels zijn verklaringen geen duidelijk zicht biedt op zijn opeenvolgende verblijfplaatsen voor zijn vertrek naar Europa alsook de omstandigheden van zijn vertrek uit Afghanistan dan wel Pakistan. Verder stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker ook een goed zicht op zijn familiale achtergrond verhindert.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot verzoekers verklaringen en de door hem bijgebrachte documenten, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5.5. De Raad stelt vooreerst samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn beweerde terugkeer van Pakistan naar Afghanistan. Hij gaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) nooit eerder aan te zijn teruggekeerd naar Afghanistan en verklaarde integendeel zelfs uitdrukkelijk dat hij nooit in Afghanistan heeft gewoond (verklaring DVZ, vraag 10; CGVS vragenlijst, 3.5). Toen hij bij de DVZ voorts over zijn reisweg sprak, verklaarde verzoeker Pakistan vijf of zes jaar geleden te hebben verlaten, om dan via Iran verder te reizen naar Turkije (verklaring DVZ, vraag 37). Ook toen vermeldde verzoeker geen terugkeer naar Afghanistan. Daar staat tegenover dat hij bij het CGVS verklaarde wel degelijk teruggekeerd te zijn naar Afghanistan (NPO, p. 9-10).

In zijn verzoekschrift verklaart verzoeker nu weer dat hij minder dan een jaar voor zijn vertrek naar Europa/België gedeporteerd werd naar "*Pakistan*" (lees: Afghanistan) en hij door de gevaarlijke situatie met de opmars van de taliban terug vluchtte naar Pakistan vanwaar hij uiteindelijk met behulp van een smokkelaar naar Europa/België reisde. De Raad stelt evenwel vast dat dit niet meer is dan een poging van verzoeker om te trachten de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren. Verzoeker gaf vooreerst nooit eerder aan te zijn gedeporteerd naar Afghanistan. Ook van een terugkeer naar Pakistan maakte hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud nooit enig gewag. Hij zou immers rechtstreeks vanuit Surobi in Afghanistan naar Turkije zijn getrokken (NPO, p. 11). Verzoekers poging tot het bijsturen van tegenstrijdigheden door deze a posteriori te laten samenvloeien in een nieuwe verklaring is duidelijk na reflectie over de bestreden beslissing tot stand gekomen en kan derhalve niet worden aangenomen.

Zijn terugkeer naar Afghanistan en die van zijn familie kan verzoeker overigens niet in de tijd situeren, zoals in de bestreden beslissing terdege wordt geduid. De repliek dat hij niet goed is in het inschatten van tijdspannes kan niet als verklaring worden aangewend. Aangezien de vermeende terugkeer naar

Afghanistan een essentieel element betreft van het vluchtrelaas daar de vermeende problemen met zijn oom en neven naar aanleiding van het grondconflict in dat land zijn ontstaan, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij deze terugkeer op eenduidige en doorleefde wijze zo precies mogelijk in de tijd kan situeren, zonder dat het daarvoor nodig is dat hij ook een exacte datum kan geven. Hetzelfde geldt voor de duur van zijn verblijf in Afghanistan. Zo stelt verzoeker dat hij eerst naar de regio van zijn ouders zou zijn gegaan, dit is het district Kuz Kunar, maar niet weet hoe lang hij daar heeft verbleven, en dat hij vervolgens naar zijn zus zou zijn verhuisd in het district Surobi, waarvan hij niet weet in welke provincie het ligt en waarover verzoeker met betrekking tot de duur van zijn verblijf aldaar slechts vaagweg stelt *“Dagen, weken, maanden, jaren, ik weet het niet”* (zie NPO, p. 9-11, 14).

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, vormt zijn onvermogen om hierover meer precieze verklaringen te geven wel degelijk een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn relaas. De uitleg dat hij zich in bijzonder stressvolle en traumatiserende omstandigheden bevond waardoor het niet verwonderlijk is dat hij niet kan aangeven hoelang hij er exact heeft verbleven, is weinig ernstig en kan niet in het minst overtuigen. In dit verband wordt opgemerkt dat elk persoonlijk onderhoud stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct, coherent en volledig mogelijk te vertellen en de redelijke verwachting dat een verzoeker, ondanks de stress, bij machte is om coherente verklaringen af te leggen. Verzoeker brengt geen medisch attest bij waaruit kan blijken dat hij aan geheugenproblemen zou lijden of dat zijn cognitieve en mentale functies ernstig zouden zijn verstoord waardoor hij niet in staat zou zijn om zijn levens-omstandigheden en eerdere verblijfplaatsen op een geloofwaardige manier uiteen te zetten. Bovendien blijkt uit de lezing van zowel de vragenlijst die werd ingevuld op de DVZ als de notities van het persoonlijk onderhoud dat de gehoren op normale wijze hebben plaatsgevonden. Los van het feit dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud een aantal keer aangaf dat zijn geest zwak is, hetgeen niet meer is dan een loutere bewering, blijkt uit niets blijkt dat verzoeker zich omwille van traumatische ervaringen niet kon concentreren of dat hij om deze reden moeilijkheden zou hebben gehad om zich bepaalde feiten te herinneren of niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen.

5.6. Zoals de commissaris-generaal verder terdege motiveert, worden de vraagtekens bij zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar Europa alleen maar groter wanneer blijkt dat de geldigheid van zijn Pakistaanse vluchtelingenkaart al in 2009 verviel.

Verzoekers uitleg in het verzoekschrift dat hij op de markt in Pakistan kon verder werken omdat hij betaalde voor zijn standplaats, hij enkele keren de politie heeft omgekocht en hij bij grote politiecontrole kon wegvluchten, weet niet te overtuigen. Vooreerst betreft dit wederom niet meer dan een a posteriori verklaring die niet de minste steun vindt in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie zijn tot stand gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten overkomen. Hij verklaarde immers in wezen niet meer dan *“Als de politie me zou stoppen, dan liet ik de kaart zien. Dan lieten ze me gaan.”* (NPO, p. 9). De uitleg in voorliggend verzoekschrift klemt overigens waar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf niet te weten dat er een geldigheidsdatum wordt vermeld op de kaart en hij evenmin te weten of die nog geldig was (NPO, p. 9). Indien verzoeker niet op de hoogte was van het feit dat zijn Pakistaanse vluchtelingenkaart niet langer geldig was, kan immers niet worden ingezien waarom hij het nodig vond dergelijke demarches te ondernemen om uit de handen van de politie te blijven.

5.7. Voorts stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat verzoeker inconsistente verklaringen heeft afgelegd over de dood van zijn ouders, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn achtergrond verder ondermijnt. Dit motief wordt door verzoeker in zijn verzoekschrift op geen enkele wijze betwist, laat staan ontkracht zodat het onverminderd overeind blijft en door de Raad tot het zijne wordt gemaakt.

5.8. Gelet op voorgaande komt de commissaris-generaal terecht tot de conclusie dat verzoeker middels zijn verklaringen geen duidelijk zicht geeft op zijn opeenvolgende verblijfplaatsen voor zijn vertrek naar Europa noch over zijn achtergrond. Vermits geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat verzoeker voor zijn komst naar Europa/België in Kuz Kunar heeft verbleven, kan evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens zijn verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Bijkomend bemerkt de commissaris-generaal terdege dat verzoekers verklaringen met betrekking tot het grondconflict in Afghanistan evenzeer tekortschieten. De uitleg in voorliggend verzoekschrift dat hij deze gronden nooit heeft gezien, kan zijn gebrekkige kennis terzake niet vergoelijken. Vermits verzoeker aanspraak wilde maken op de gronden in Kuz Kunar die zijn vader toebehoorden en de wens had om landbouwer te worden (NPO, p. 11, 14), mag van hem redelijkerwijs worden verwacht dat hij op zijn minst zou weten over hoeveel grond het gaat en wat de waarde ervan is. Door verder louter te herhalen dat

de problemen omtrent de gronden begonnen eens ze terugkeerden naar Afghanistan en enkel hij hierdoor Afghanistan diende te verlaten omdat hij de oudste was, slaagt verzoeker er niet in anders te doen denken over de bevindingen hierover van de commissaris-generaal: *“Ook al ongeloofwaardig is dat u in Pakistan jarenlang zou hebben samengewoond met uw oom, maar dat jullie deze erfeniskwestie pas bij terugkeer in Afghanistan ter sprake zouden hebben gebracht (CGVS, p.13). Verwacht mag worden dat u, die blijkbaar de wens had landbouwer te worden (CGVS, p.14), dergelijke zaken voor uw terugkeer naar Kuz Kunar zou bespreken. Verder verwondert het dat u omwille van dit conflict Afghanistan diende te verlaten, terwijl uw oudere zus en uw broer in Afghanistan zouden zijn blijven wonen. U argumenteert dat uw broer klein was, alhoewel “niet jong als een kind”, maar dat u de oudere was en uw broer daarom geen betrokken partij was (CGVS, p.15). Uw argumentatie overtuigt niet, daar uit de documenten in verband met het overlijden van uw broer staat genoteerd dat uw broer op 1 hamal 1377 (21 maart 1998) geboren is (CGVS, p.7), en dus slechts twee jaar jonger dan u blijkt. Dat hij na uw vertrek uit Afghanistan nooit enig probleem kende met uw oom, relateert uw beweerd vrees opnieuw in zeer belangrijke mate.”* Waar verzoeker er nog aan toevoegt dat hij de enige was die inging tegen zijn oom, komt hij niet verder dan een a posteriori verklaring waarmee hij tracht het beweerd gebeuren alsnog aannemelijk te maken. Dergelijke nieuwe verklaring is duidelijk na reflectie over de bestreden beslissing tot stand gekomen en kan derhalve niet worden aangenomen.

5.9. De door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt: *“Uw documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Uw Pakistaanse vluchtelingen-kaart en de geboorteakte kunnen aantonen dat u in Pakistan geboren bent en er heeft gewoond. Echter blijft het onduidelijk tot wanneer u daar was en legt u geen enkel document neer dat uw terugkeer naar Afghanistan zou kunnen staven. De taskara van uw vader betreft een zeer oud document. Bovendien zegt dit document niets over uw verblijfplaatsen voor uw komst naar Europa. Hetzelfde kan worden gezegd over de documenten die uw broer zouden toebehoren (drie foto's, documenten in verband met het overlijden (of “martelaarschap”) van uw broer). Als het CGVS u overigens vraagt waarom al deze documenten op naam staan van O.(...), terwijl uw broer toch E.(...) zou heten, antwoordt u dat uw broer zijn naam veranderde uit vrees voor uw neven (CGVS, p.6), een vrees die echter ongeloofwaardig is gebleken. Wat er ook van zij, het feit dat uw broer het Afghaans leger zou hebben gediend, bewijst opnieuw niet dat u zelf in Afghanistan zou hebben verbleven, laat staan dat u hiermee aantoont problemen met M.Z.(...) en zijn zonen te hebben gekend. Tot slot legt u ook documenten neer die zouden toebehoren tot “de garant” van uw broer. Het betreft diens taskara, een bankkaart en een militair boekje, zaken die niets zeggen over uw eigen identiteit, herkomst of beweerd vrees. Geen van deze documenten kan uw geloofwaardigheid herstellen.”*

5.10. Verzoekers betoog dat het niet evident is om documenten van het werk van zijn vader te bekomen, houdt verder geen verband met de bestreden beslissing en kan dan ook niet dienend worden aangevoerd.

5.11. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen duidelijk zicht biedt op zijn opeenvolgende verblijfplaatsen voor zijn vertrek naar Europa waardoor geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat hij voor zijn komst naar Europa/België in Kuz Kunar zou hebben verbleven en waardoor evenmin geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen met zijn oom en neven die hij er zou hebben gekend.

De motieven van de bestreden beslissing worden bijgetreden en door de Raad integraal overgenomen als de zijne.

De Raad herhaalt dat het de commissaris-generaal noch hemzelf toekomt om te speculeren over verzoekers opeenvolgende verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan. De commissaris-generaal noch de Raad moeten verder bewijzen dat zijn verklaringen over zijn persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van verzoeker op te vullen. Het is daarentegen verzoekers taak om zijn beschermingsverzoek te staven aan de hand van geloofwaardige verklaringen en/of documenten over zijn *“achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf (...), reisroutes, (...)”*, hetgeen hij nalaat te doen. De commissaris-generaal besluit terecht dat verzoeker niet heeft voldaan aan zijn medewerkingsplicht bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek. Verzoeker maakt niet duidelijk waar en onder welke omstandigheden hij vóór zijn vertrek naar Europa/België werkelijk heeft verbleven en biedt geen correct zicht op zijn werkelijke achtergrond, waar hij vandaan komt en zijn verblijfplaatsen, zijn familiale en leefsituatie waardoor hij evenmin de door hem aangehaalde nood aan internationale bescherming

aannemelijk maakt. De Raad verkeert bijgevolg in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn vertrek naar Europa/België leefde en onder welke omstandigheden.

5.12. Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift tevens de aandacht op zijn verblijf van bijna twee jaar in Europa/België. Hij geeft tevens aan dat hij amper in Afghanistan heeft gewoond. Hij werpt op dat de verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met zijn profiel. Hierbij stelt hij dat Afghanen die worden beschouwd als 'verwesterd' het risico lopen om te worden bedreigd, gefolterd, afgeperst, ontvoerd of vermoord door de taliban.

Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-facto-talibanregering, evenals de provinciale de-facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die, onder meer, een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"* – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel op mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatie-technologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de 'geloofsethiek en denkwijze' van Afghanen die hun land verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen. (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 50-55). De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen. Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "*verwesterd*" zijn, of als "*verwesterd*" worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn. Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen,

het beroep van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijding in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "zina" kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een geponde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging in Afghanistan van personen die onder voormelde risicoprofielen vallen kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Gelet op wat voorafgaat kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 21 en 72-79).

5.13. Verzoeker verblijft sinds september 2020 in België. Hij is geboren in 1997 en was dus al meerderjarig toen hij in Europa / België aankwam. Verzoeker is Pashtun en een soennitische moslim (AD CGVS, stuk 7, Verklaring DVZ).

Uit het EUAA rapport "Pakistan - situation of Afghan refugees" van mei 2022, dat verwerende partij bij een aanvullende nota voegt en waarover verzoekende partij geen opmerkingen heeft, blijkt dat etnische Pashtuns aan beide kanten van de grens tussen Afghanistan en Pakistan wonen en dat zij niet alleen familie-bandens delen maar dat er ook sprake is van een gemeenschappelijke geschiedenis en cultuur.

Verzoeker zou in Kharkhano markt in Peshawar, Khyber Agency, zijn geboren en daar hebben verbleven (NPO, p. 3; Verklaring DVZ, pt. 5). Deze regio is gelegen in de Pakistaanse provincie Khyber Pakhtunkhwa, waar Pashtuns de dominante groep vormen, daar de Pashtun-etnie en -cultuur zich uitstrekt over de Afghaans-Pakistaanse grens. Verder blijkt dat de taliban, die sinds augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan, voornamelijk Pashtuns onder hun leden kennen. De taliban nemen daarbij de belangrijkste positie in binnen de de facto regering. Tevens blijkt dat er traditioneel veel gereisd wordt tussen Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling.

Uit deze landeninformatie alsook zijn verklaringen bij het CGVS kan worden besloten dat verzoeker, ongeacht of hij het merendeel van zijn vormende jaren in Pakistan dan wel Afghanistan heeft doorgebracht, alleszins behoort tot de Pashtun-etnie en cultuur en dat hij daarin is grootgebracht, dat de Pashtun door de taliban-machtsovername heden weer de politiek dominante groep zijn geworden in Afghanistan en dat hij vooral omgang had met andere Afghanen.

In zoverre kan worden aangenomen dat verzoeker in Pakistan is geboren en groot geworden en amper in Afghanistan zou hebben gewoond, kan redelijkerwijze, gelet op wat voorafgaat, worden aangenomen dat verzoeker, ongeacht zijn verblijfplaatsen in Pakistan en Afghanistan, bekend is met de gebruiken, waarden en normen in de Pashtun- en Afghaanse cultuur. Alleszins, het loutere gegeven dat hij in Pakistan zou zijn geboren en opgegroeid is niet van die aard dat hij als vervreemd van de Pashtun- en Afghaanse cultuur kan worden beschouwd noch van die aard dat het een terugkeer naar Afghanistan voor verzoeker in de weg zou staan. Minstens laat verzoeker na dit in concreto aan te tonen. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij als spion zou worden gezien door de taliban, alleszins zijn daartoe geen concrete indicaties.

Voorts wordt opgemerkt dat verzoeker is gehoord na de machtsovername door de taliban en dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 31 januari 2022 geen gewag heeft gemaakt van een vrees voor de taliban wegens zijn verblijf in Pakistan, een (toegeschreven) verwestering, zijn verblijf in Europa of als terugkeerder.

Verzoeker laat verder na om in zijn verzoekschrift of in een aanvullende nota enig concreet element voor te leggen waaruit kan blijken dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd. Verzoeker stelt weliswaar dat hij "volledig verwesterd" is maar hij blijft in gebreke om deze loutere bewering verder toe te lichten of te concretiseren. Hij geeft dan ook onvoldoende persoonlijke invulling aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Verzoeker beweert verderop in zijn verzoekschrift wederom volledig te zijn geïntegreerd en enkel nog de Westerse waarden te delen maar concretiseert dit verder summier betoog niet, laat staan dat hij deze blote bewering op enige wijze onderbouwt. Deze niet gespecificeerde integratie mist de nodige concretisering en uitwerking in het verzoekschrift om enige (toegeschreven) verwestering aan te tonen.

Een loutere verwijzing naar zijn verblijf in België/Europa volstaat niet om aan te nemen dat bij verzoeker sprake is van verwestering in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt. Evenmin kan hieruit een toegeschreven verwestering worden afgeleid, in de zin dat hij blijf geeft van activiteiten, gedrag, een uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-

islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Er liggen ook geen concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat hij als zodanig zal worden beschouwd. Verder blijkt niet dat bij verzoeker er sprake is van een opvatting, gedachte of mening die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat verzoeker uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of verzoekers omgeving in zijn regio van herkomst, noch blijkt dat verzoeker een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij kan dan ook niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten en studies om aannemelijk te maken dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. Verzoeker brengt verder geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij in concreto aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden geïsoleerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Bovendien is nergens uit zijn verklaringen gebleken dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er al enige tijd niet meer verblijft. Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa en algemene informatie toont verzoeker niet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Verzoeker schetst evenmin een concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf in België en Europa op de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor onder de negatieve aandacht van zijn lokale gemeenschap en/of de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.

Ten slotte wijst de Raad erop dat, vermits verzoeker geen zicht biedt op zijn gebied van herkomst, zijn werkelijke verblijfplaatsen en levensomstandigheden voor zijn vertrek uit Afghanistan, hij evenmin voldoende zicht biedt op een mogelijk risico dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in Europa zal worden geïsoleerd en worden beschouwd als verwesterd en hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Gelet op zijn individuele omstandigheden kan in casu niet worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding zal worden geïsoleerd of vervolgd. De Raad wijst erop dat het aan verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar op basis van de door hem aangereikte elementen niet in slaagt.

Met zijn zeer summier betoog toont verzoeker verder niet in concreto aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als een ongelovige, afvallige of als spion of verrader.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Volgens de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier zal, in beginsel, de behandeling waarmee Afghanen die zijn geboren of lang hebben verbleven in Pakistan, te maken kunnen krijgen bij terugkeer naar Afghanistan, niet neerkomen op vervolging (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan* van januari 2023, p. 104-105). Er kan sprake zijn van stigmatisering of discriminatie, maar in deze wordt herhaald dat stigmatisering, discriminatie of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen kunnen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. In casu zijn er in hoofde van verzoeker geen concrete indicaties die wijzen op zulke situatie bij terugkeer naar Afghanistan, met name dat er zich problemen zouden voordoen bij terugkeer die dermate systematisch en ingrijpend zijn dat zijn fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Verder maakt verzoeker geen gewag van problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan zodat niet blijkt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst.

De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met criminaliteit, zoals afpersing of ontvoering, bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Waar verzoeker nog verwijst naar het schrikbewind van de taliban en de strikte toepassing van de sharia, herhaalt de Raad dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, lijfstraffen, ontvoeringen en moorden voorkomen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De beoordeling van het risico is bijgevolg afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden; hij moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat er voor hem omwille van het talibanbewind een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer bestaat. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

Wat betreft de verwijzing naar zijn arrest nr. 245 004 van 27 november 2020, brengt de Raad in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan dit arrest ten grondslag lagen kunnen worden vergeleken met de feiten die de thans voorliggende zaak kenmerken.

5.14. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer, zoals in casu, geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas zoals het door verzoeker naar voor wordt gebracht en de geuite vrees voor vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering niet aannemelijk wordt geacht, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op het aangevoerde vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat hij louter omwille van zijn verblijf in Europa zal worden vervolgd of gevisieerd door de taliban, al dan niet omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

6.2. Waar verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van

de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die kan worden aangemerkt als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Er kan dus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van een van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond en verzoeker bij terugkeer op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, zoals voorgelegd door beide partijen, volgt dat de oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, inclusief de gezondheidszorg en voedseltoegang, in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie. Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel hun economisch beleid voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan alsnog escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet blijken dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen, laat staan door handelingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban en/of een andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij voert niet aan noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Met een loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, met name “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk). Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen zoals de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername door de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* ‘*incidents with at least one recorded fatality*’, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. ‘*Explosive remnants of war*’ waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers

werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

ACLEED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1164 werden gecodeerd als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de EUAA *Country Guidance: Afghanistan*.

De Raad herhaalt dat verzoeker middels zijn verklaringen en documenten zijn voorgehouden verblijfplaatsen voor zijn vertrek naar België niet aannemelijk maakt. Verzoeker verhindert een goed zicht op wie hij werkelijk is, waar hij vandaan komt, en over welk netwerk hij kan beschikken in Afghanistan. Hij biedt geen zicht op zijn (eerdere) verblijfplaatsen en reële verblijfssituatie of regio van herkomst, zodat de Raad in het ongewisse is over zijn daadwerkelijke bestemming bij terugkeer naar Afghanistan. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over verzoekers werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond voor zijn komst naar België, zodat hij de hoger vermelde cijfers niet verder kan specificeren op verzoekers daadwerkelijke bestemming. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat wat betreft zijn daadwerkelijke bestemming er geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat er ook van zij, de commissaris-generaal stelt verder terdege vast dat verzoeker in gebreke blijft enig bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door verzoeker niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. De in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere caveats, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprikt. Ook met zijn verwijzing naar landeninformatie en een krantenartikel, waaruit blijkt dat er mensenrechtenschendingen voorvallen, evenals veiligheids-incidenten en dat hierbij wel degelijk burgerslachtoffers te betreuren vielen, werpt hij geen nieuw licht op de zaak. Met deze elementen werd bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet reeds rekening gehouden.

6.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te analyseren, dit zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift is doorspekt met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

8. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen.

9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, bijgevolg evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES